

- 5) Niezależnie od odpowiedzi na cztery powyższe pytania, czy wykładni art. 268, art. 274 i art. 340 akapit drugi TFUE można dokonywać w świetle art. 2, art. 4 ust. 2 i 3, art. 6 ust. 1, art. 9, art. 10 ust. 1, art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w ten sposób, że roszczenie wynikające z odpowiedzialności pozaumownej Unii nie może być wyłączone z kompetencji sądów krajowych w przypadku takim jak w niniejszej sprawie, w którym brak zastosowania w prawie krajowym prawa Unii, gwarantującego zasadę niezawisłości i bezstronności sądów, został określony jako jedna z przyczyn kwalifikowanego naruszenia przez Komisję zadań i obowiązków wynikających z roli strażniczki traktatów oraz swobody uznania Komisji przy podejmowaniu decyzji, czy i ewentualnie kiedy należy wszcząć postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego lub skierować sprawę do Trybunału Sprawiedliwości, którego orzecznictwo uznaje, iż obywatele nie mogą wygrać w sprawach wniesionych przeciwko Komisji, jeżeli Komisja nie decyduje się na wszczęcie postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, powodując w ten sposób bezskuteczność kompetencji Trybunału Sprawiedliwości w zakresie decydowania w sposób wyłączny o sporze dotyczącym odpowiedzialności pozaumownej Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 22 października 2018 r. – Sundair GmbH / WV i in.**

(Sprawa C-660/18)

(2019/C 25/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Sundair GmbH

Druga strona postępowania apelacyjnego: WV, XU, YT, reprezentowany przez XU i ZS

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 1 lit. b) w zw. z art. 5 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że w przypadku odwołania lotu odszkodowanie przysługuje pasażerom również wtedy, gdy przewoźnik lotniczy nie posiada ważnej licencji na prowadzenie działalności w rozumieniu art. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004, brak tejże licencji stanowi przynajmniej jedną z przyczyn odwołania lotu, a dokonując rezerwacji lotu pasażerowie nie wiedzieli o nieposiadaniu przez przewoźnika rzeczony licencji?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 46, s. 1.